

toegezonden een onderzoek in te stellen²⁸). Drie jaar later, in 1866, ontvangen de regenten een benauwd briefje van de heer Rookmaker waarin deze schrijft '(...) dat zij zich steeds beijveren om het vermiste servet der Fundatie op te sporen, doch daarin voor alsnog niet zijn geslaagd'²⁹).

Naast deze, in onze tijd wat komisch aandoende voorvallen, moet men zich ook bezighouden met ernstiger zaken.

Het meest schokkend zal ongetwijfeld de ontdekking in 1890 zijn geweest dat de boekhouder, een notaris wiens naam ik maar onvermeld laat, gefraudeerd had en wel tot een bedrag van bijna f 25.000,00. Diept geschokt door hun ontdekking gingen de regenten naar hun boekhouder, die, geconfronteerd met tal van bewijzen wel moest bekennen. Men deelde hem mede dat hij ontslagen was en dat men de volgende dag terug zou komen om het kassaldo van de Fundatie, maar dan wel vermeerderd met de niet geboekte ontvangsten, in ontvangst te nemen. De boekhouder, niet in staat om dit bedrag op zo korte termijn te produceren, vroeg echter een maand uitstel. De regenten namen genoegen met dit voorstel, mits, zo lezen we, hij eenen solieden borg stelde. Als zodanig werd door den boekhouder voorgesteld zijne dochter, doch dit voorstel werd door de regenten met verontwaardiging afgewezen. De boekhouder smeekte de regenten terug te komen op hun besluit en hem zijne betrekking niet te ontnemen, er op wijzende dat hij steeds de belangen der Fundatie heeft behartigd. Regenten echter wezen zijn verzoek af en verzochten hem de vergadering te verlaten, waaraan hij eindelijk gevolg gaf. Tot geluk van de boekhouder werd hij geholpen door een aantal vrienden, die tesamen f 25.000,00 bijeenbrachten. Zij stelden echter als voorwaarde dat dit geld alleen aan Kuijl's Fundatie zou worden overhandigd als de justitie niet in deze zaak werd gemengd. En zo geschiedde³⁰).

Merkwaardig genoeg had men in die periode, tegen het einde van de 19de eeuw, ook veel meer problemen met de inwoners. Er werd onderling geruzied en geroddeld en het kwam zelfs zo ver dat één van de inwoners verwijderd moest worden. Het is duidelijk dat de dames, welke in die periode de Fundatie bewoonden, een, om het voorzichtig uit te drukken, wat andere sociale achtergrond hadden. Naar wat hiervan de oorzaak is kan ik alleen maar gissen³¹). Wellicht was het zo dat de f 200,00 waarover de inwoners moesten beschikken om te kunnen worden toegelaten, na een eeuw niet meer die drempelfunctie had, die Anthonetta Kuijl er in haar testament mee bedoelde, namelijk te voorkomen dat